

Ліс був живий. Він не прощався.  
Віки, здавалось, прошумить.  
Якби я знала, що то щастя,  
я б зупинила оту мить.

А я не знала, я ж не знала,  
вона ж не скаржиться сама.  
А мить минала і минала,  
і от тепер її нема.

І тільки з відстані розлуки  
обпалить, змучить, защемить —  
твоя присутність, твої руки,  
твоє обличчя у ту мить!